

při prodeji kuřiva vydělával, že totiž ve snaze, nahraditi si ziskem nebezpečí, které proň plynulo z toho, že se pustil do nedovoleného rozprodávání kuřiva, prodal je B-ovi draže, než kolik činily výrobní náklady. Stačí, mělo-li počínání stěžovatelovo v zápětí zdražení právě jen kuřiva, jím prodávaného, nesejde tudíž na tom, zda bylo způsobilým, stupňovati ceny kuřiva ať již vůbec či aspoň oněch druhů jeho, o které šlo v tomto případě; zůstává proto lhostejnou i jakost (druh) kuřiva, jím prodávaného, po případě i poměr cen, za něž jednotlivé druhy prodával, k cenám podobných druhů kuřiva tuzemského. Rozsudek zjišťuje, že B. cigaretový tabák, koupený od stěžovatele po 25 K za balíček, prodával dále po 35 K a že $\frac{1}{2}$ kg tabáku listového, koupeného za 70 K, prodal nejméně za 90 K. Námitka stížnosti, že tu šlo o ojedinělé případy, je právně bezpodstatná, neboť pojmovým znakem řetězového obchodu není opakování činnosti, jinak trestné, nebo pokračování v ní, tvrzení pak stížnosti, že B. na některém druhu kuřiva prodělal, nenachází ve skutkových zjištěních rozsudkových nejmenší opory. Zmateční stížnost konečně namítá, že se dovozem z ciziny rozmnožuje nabídka a se tím přispívá ke snižování cen. Námitka nemá oprávnění v tomto případě, v němž skutečnosti, zjištěné rozsudkem, nasvědčují naopak tomu, že počínání stěžovatelovo mělo v zápětí zvýšení cen kuřiva.

Čís. 961.

Těžiště skutkové podstaty § 199 písm. d) tr. zák. nespočívá v tom, že byla veřejná listina padělána, nýbrž teprve v tom, že bylo padělané listiny užito v úmyslu podvodném.

Předložení padělaného vysvědčení za účelem snažšího dosažení služebního místa. Vysvědčení soukromého učeliště s právem veřejnosti jest veřejnou listinou.

(Rozh. ze dne 16. října 1922, Kr II 716/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 22. června 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 lit. d) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost opírá se o důvody zmatečnosti čís. 5, 9 a), 9 b) § 281 tr. ř. Neprávem vytýká rozsudku s hlediska důvodu zmatku čís. 5 rozpor, který spatřuje v tom, že prý dle výroku jeho obžalovaný padělal vysvědčení v úmyslu, by ředitelství státních drah uvedl v omyl, kdežto v rozhodovacích důvodech se uvádí, že vysvědčení padělal již v roce 1907, kdy ho pro jmenované ředitelství jistě nepotřeboval. Výtka mohla přijíti k místu jen tím způsobem, že zmateční stížnost nepodává výroku rozsudkového v jeho skutečném doslovu; dle výroku toho obžalovaný »v srpnu nebo září 1920 v Olomouci v úmyslu, by stát, po případě ředitelství státních drah v omyl uvedl a tím stát poškodil, předložil ředitelství státních drah na vyzvání ono vysvědčení«. Tento výrok není zajisté v roz-

poru se skutkovým zjištěním, uvedeným v rozhodovacích důvodech a zakládajícím se na doznání obžalovaného, dle něhož k padělání vysvědčení došlo již v roce 1907. Byla-li do výroku rozsudkového pojata další věta: »tudíž veřejnou listinu padělal«, stalo se tak zřejmě jen k tomu cíli, aby výrok odpovídal zákonné definici § 199 d) tr. zák., při čemž však zároveň právnímu stanovisku, dle něhož skutková podstata zločinu toho je založena teprve tím, že padělané (zfalšované) listiny bylo za účelem uvedení jiného v omyl podvodně použito, vyhověno bylo správně tím, že do výroku rozsudkového pojat byl také skutkový děj, jímž použití zfalšované listiny obžalovaným ve skutek uvedeno bylo. Spočívá tudíž těžiště trestného činu při skutkové podstatě zločinu ve smyslu § 199 d) tr. zák. nikoli již v samotném padělání (zfalšování) veřejné listiny, nýbrž teprve v tom, bylo-li padělané (zfalšované) listiny použito v podvodném úmyslu k tomu cíli, aby jiný uveden byl tím v omyl. Je tedy právně bezpodstatným důraz, který zmateční stížnost, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., klade na okolnost, vyplývající arci i z rozsudku, že totiž obžalovaný, dav vysvědčení v roce 1907 zfalšovati k tomu cíli, aby tím oklamal svého otce, s ním od té doby (až do předložení jeho ředitelství státních drah) ničeho nedělal a stejně není v právu zmateční stížnost, pokud namítá, že trestnost činu pominula promlčením, jelikož prý k padělání došlo již v roce 1907, tedy před 13 lety. Ostatně nelze říci, že by stížnost touto námitkou uplatňovala po zákonu důvodu zmatečnosti čís. 9 b) § 281 tr. ř., jehož se v tom směru dovolává, neboť rozsudek výroku o otázce, pominula-li trestnost činu obžalovaného promlčením, vůbec neobsahuje. Zmateční stížnost namítá s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. dále, že vysvědčení je zfalšováno tak, že zfalšování je, jak arci i rozsudek zjišťuje, na první pohled poznatelné, že tedy jde o prostředek k oklamání naprosto nezpůsobilý (vůbec neschopný). Námitce nelze přiznati oprávnění. Zločin podvodu je dokonán, podařilo-li se pachateli uvést jiného v omyl, jej oklamati. Skutková zjištění napadeného rozsudku, při rozboru námitky důvodu zmatečnosti hmotněprávní jediné rozhodná, nenaspovídají nikterak tomu, že by se obžalovanému nebylo zdařilo, ředitelství státních drah předložením vysvědčení v omyl uvést, v rozhodovacích důvodech rozsudkových uvádí se naopak výslovně, že předložením zfalšovaného vysvědčení jmenované ředitelství musilo ohledně vzdělání obžalovaného uvedeno býti v omyl. Již z této okolnosti lze zajisté právem dovozovati, že v onom vysvědčení nelze spatřovati prostředek k provedení podvodu naprosto nezpůsobilý, a tedy v předložení jeho obžalovaným jednání, které by nebylo s to ohroziti právní řád. Pouze takové jednání není spojeno s ohrožením právního řádu, které za žádných okolností není s to, přivoditi zamýšlený účinek, které zejména předsevzato bylo prostředky, k dosažení zamýšleného cíle naprosto a bezpodmínečně (in abstracto) nezpůsobilými. Je na bledni, že o takovémto prostředku naprosto nezpůsobilém, jiného v omyl uvést, v tomto případě důvodně řeči býti nemůže. Pokud pak zmateční stížnost v dalších vývodech opětně tvrdí, že obžalovaný vysvědčení nepadělal k tomu cíli, aby ředitelství státních drah oklamal, nýbrž že mu je předložil pouhým nedopatřením (na místě jiného vysvědčení) a že předložením jeho nanejvýše chtěl docíliti udělení místa, ocitá se v příkrém rozporu se skutkovým zjištěním rozsudkovým, dle § 288 č. 3 tr. ř. pro ni i pro zrušovací soud zá-

vazným, dle něhož obžalovanému šlo o to, aby předložením zfalšovaného vysvědčení uvedl ředitelství státních drah ohledně svého předběžného vzdělání v omyl. Zmatečná stížnost vyslovující také blíže nijak nedoličené a právně naprosto bezpodstatné pochybnosti v příčině otázky, zda ředitelství státních drah požívá, pokud jde o řádné provádění předpisů služebního řádu, zvláštní zákonné ochrany, namítá v dalším, že obžalovaný onoho vysvědčení (vysvědčení IV. třídy reálné školy) vůbec nepotřeboval, jelikož měl prý průkaz o absolvování třetí třídy školy měšťanské a vysvědčení od železničního a telegrafního pluku; dle § 6 služebního řádu však, jak i rozsudek uvádí, k dosažení místa podúředníka (u státních drah) není třeba, aby bylo vykázáno absolvování nižší střední školy, nýbrž stačí výkaz vojenské hodnosti poddůstojnické. V tomto směru plně stačí, pokudáže-li se na podrobné a veskrze případné úvahy, jimiž obdobná obhajoba obžalovaného uváděna je již v rozhodovacích důvodech rozsudkových na pravou míru v ten smysl, že, i kdyby k dosažení toho kterého místa podúřednického u dráhy, o něž se obžalovaný ucházel, byla stačila hodnost poddůstojnická, je přece na bíledni, že dráha si zvolí takového uchazeče, který prokázal lepší a vyšší vzdělání. Těmito úvahami zajisté plně odůvodněn jest rozsudek ve svém výroku, dle něhož obžalovaný zjištěným způsobem jednak v úmyslu, aby stát, po případě ředitelství státních drah při řádném provádění předpisů o přijímání a ustanovování osob schopných pro železniční službu v omyl uvedl. Bezpodstatnou je konečně i námitka zmatečné stížnosti, která ostatně ve skutkových zjištěních rozsudkových ani podkladu nenalézá, že totiž obžalovaný IV. třídu reálné školy navštěvoval. Sama stížnost připouští, že obžalovaný ze třídy té neobdržel vysvědčení, je pak na bíledni, že pouhá návštěva té které třídy bez vysvědčení není na rovni jejímu absolvování. Dle § 6 služebního řádu vyžaduje se ale k dosažení místa podúřednického u dráhy absolvování nižší střední školy, tedy čtvrté třídy školy takové. Neodůvodněna jest i námitka, kterou obhájce přednesl při veřejném roku, že v tomto případě nelze vůbec mluvit o falšování veřejné listiny, poněvadž vysvědčení, které stěžovatel falšoval, bylo vydáno soukromým ústavem. Již nalézací soud zjistil, že soukromá reálka v Olomouci, jejíž vysvědčení stěžovatel falšoval, měla právo veřejnosti, jak to vysvítá i z vysvědčení samého, dle kterého má vysvědčení toto podle výnosu bývalého ministerstva kultu a vyučování ze dne 5. února 1906, č. 3857 touž platnost jako vysvědčení státních reálek. Že by pak státní reálka neb ústav se mu rovnající, nebyly veřejnými úřady, oprávněnými k vydávání vysvědčení v oboru jejich působnosti, nemohl obhájce popřít ani při veřejném roku. Správný jest proto názor nalézacího soudu, že stěžovatel předložil veřejnou zfalšovanou listinu.

Čís. 962.

Spolupachatelem zločinu smilstva dle § 129 I b) tr. zák. jest i ten, kdo trpí na svém těle smilné činy osoby téhož pohlaví, třebas by při tom neměl pohlavního požitku.

(Rozh. ze dne 16. října 1922, Kr II 732/21.)